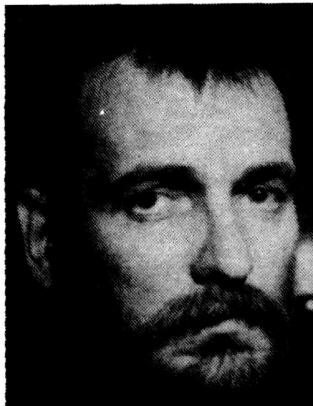

Синиша Ковачевић

ЈАНЕЗ

СИНИША КОВАЧЕВИЋ, српски драмски писац рођен је у Шуљаму крај Сремске Митровице. Факултет драмских уметности у Београду, одсек драматургије дипломирао је 1982.

Аутор је једанаест позоришних драма, пет ТВ-драма, два сценарија за телевизијске серије и више радио драма. Написао је сценарија за четири играна филма. Његове оригиналне позоришне драме настајале су овим редом *Насип* и *Ново је доба* (1981), *Генерал Милан Недић* (1983), *Последња рука пред фајронт* (1983), *Краљевић Марко* (1985), *Рави* (1987), *Свети Сава* (1988), *Српска драма* (1992), *Јанез* (1994), *Слепачка академија* (1995), *Хотел Европа* (1995).

Добитник је три Стеријине награде за најбољи драмски текст (*Ново је доба*, *Генерал Милан Недић*, *Јанез*) као и награде „Бранислав Нушић” за *Равија* и награде Телевизије Београд за најбољу комедију на конкурс у УДУПС-а за *Краљевића Марка*. Такође је добитник три награде на најбољи текст на фестивалу произведених представа у Параћину (*Генерал Милан Недић*, *Српска драма* и *Јанез*).

Синиша КОВАЧЕВИЋ

ЈАНЕЗ

ЛИЦА

ЈАНЕЗ КРАЊЦ, заставник пред пензијом, педестих година. Словенац.

РИСТАНА КРАЊЦ, Јанезова жена, пар година млађа, девојачко
Јосифоски.

ТАТЈАНА НИКОДИЈЕВИЋ, њихова ћерка, тридесетих година. Трудна.

ГОРАЗД КРАЊЦ, Јанезов и Ристанин син, двадесетак година.

ЈОВАНА И МАГДА КРАЊЦ, једнојајчане близнакиње, такође ћерке,
десетак година.

РОДОЉУБ, кафански патриота и родољуб.

КОНОБАР

ПОТПУКОВНИК

Дешава се у Београду, у избегличком хотелу “Галеб”, углавном. Зима је и у соби и на улицама и на души. Можда ово помогне тачнијем глумачком и редитељском читању ове драме. Пада и киша. Никада нисам написао драму у којој је метеорологија била толико важна. И јадан црни, бакелитни телефон. Толико важан, да се чак може сматрати драматис персоном.

1.

У хошлелској соби, набијеној сиварима, карбонским кућијама, креветима, постављен сиво за ручак. За шест особа. Кроз прозор се види вертикална неонска табла, на којој пише ХОТЕЛ ГАЛЕБ. Дан је, зајмо се и руча. Ноћу ће ова неонска реклама пребегати хисторично, без имало намере да се смири и засија равномерно. Просјор уређен као што се уређују сви амбициозни просјори за живој. Део у коме се кува, једе, борави, спава... Само је овде, све на двадесет четири квадрата. Мук. Мада се петоро људи спрема да руча. Жена педесетих година, Ристана, по ко зна који пут зајегне сивољак. Дуне са њега неко нештојеће прунје. Онда приђе шорейу, шериу са ручком скине са рингле, пише је прсиом. Као да је задовољна шемпериуром. Најокон, приђе враћима, ослушне. Седне на сиволицу близу враћа, концентрисана на ходник и на кораке које очекује. Жена пидесетих година, поодмакле прудноће, Тајјана се зове, приђе двадесетогодишњаку, који седи за сиволом, намигне му покровиљески, помилује по коси.

ТАТЈАНА: Не брини...

Момак, Горазд се зове, извади цигарете из цепа, погледа у Ристану...

РИСТАНА: Немој, сине, сад ће... Само што није...

Горазд враћи цигарете у цеп. Две девојчице, десетак година, појитоно идентичне, једнако обучене, белољаве и белошине, играју се у углу. Очито се ради о једнојајчаним близнакињама. Једна се насмеје гласно, друга одмах за њом.

РИСТАНА: Шшшшш.

Близнакиње ућуше као на рез.

Тајак, Ристана усстане, пише шериу, враћи је на ринглу, зајим се враћи на место "ослукивача". Тишина. Па ојет пишина. Па ојет. Горазд ипак зајали цигарету, усстане, дође до прозора, ошкрине га, дува дим најоле.

ТАТЈАНА: А да намонтирамо једно црево, а? Од усисивача. Па кроз црево, ко у оном вицу...

Горазд се насмеје, заједно са Тањом.

РИСТАНА: Шшшшш.

Тајак, Близнакиње окуциране игром, смеју се немо. Без шона.

РИСТАНА: Ево оца!

Горазд баџи џиџареџу кроз џрозор, дуне два-џри џуџа. Рисџана усџане журно, џџрави сџолњак џо ко зна коџи џуџи, Таџјана, Горазд и девоџџице седну за сџо. Ђуџе. Рисџана џриџе враџима... Враџа се џџворе, најџокон. Уџе човек џедесеџих џодина, сџамен и јак, црвен у лицу, каљав као свиња... Униформа засџавника на њему, џџеренске чизме не виде се од блаџа. Јанез се зове. Јанез Крањџ. (Заџо се и ова драма зове Јанез, лоџично, а да се он зове Сџева, лоџично, звала би се Сџева, док би да се он зове... ха, ха, ха).

ЈАНЕЗ: Добар дан.

РИСТАНА: Добар дан.

Добар дан, оче, одџовори кварџеџи за сџолом.

РИСТАНА: Јеси уморан?

ЈАНЕЗ: Четрдесет километара.

Рисџана му џомаже да се скине. Јанез каљаве сџвари џовари на Рисџану, све док не осџане у коџуљи и дуџим војничким џаћама. Рисџана му дода сџремљену џренерку. Јанез је обуче. Избледела, сџара, добра џеџеџи џамуклиџа, са џорњим дело коџи се облачи џреко џлаве и са краџким, сасвим лоџично, џоквареним раџсферилусом. Јанез се наџне над киблу у уџлу, Рисџана му џолива да се умиџе и џџере руке. Док се скида и, касниџе, умива Јанез џовори.

ЈАНЕЗ: Оставио сам их триста, какви триста, осамсто метара. Они мисле да ће... Кад је Јанез Крањџ форсирано марширао они се нису ни... Музиканти а не официри... Жуља чизма... И Јанеза жуља, па шта. Још они треба да... Мало, мало па у камион, глете молим вас... Равномеран корак, равномерно дисање, удобна обућа и одећа, онда можеш до Кине... До Софије, ако треба...

То мноџџиво недовршених речениџа одају блаџо, или уџтренирано џи-јансџиво. А како Јанез Крањџ већ има и ону каракџерисџичну румен и фину, џаучинасџу мрежу џлавих кайџларчиџа, џре ће биџи да је у џиџању уџтренираносџи. Као и код већине засџавника.

Рисџана изнесе каљаву одећу и чизме на балкон. Јанез седне у чело сџола. Рисџана се враџи, узме шерџу са џџорейџа, сџави на сџо.

ЈАНЕЗ: Дај једну, да се загрејем... Пола чаџице.

Тајаџ.

РИСТАНА: (Шайаџом)
Нема.

ЈАНЕЗ: Како, па... Прекјуче... Не, у среду...
 РИСТАНА: Ниси ми оставио новац... Мислим, ја сам заборавила да те подсетим, ја сам крива... Моја је грешка, требала сам свакако, да те подсетим да ми даш...

Тишина.

ЈАНЕЗ: *(Тајјани)*
 Како си ти, данас?

ТАТЈАНА: Добро.

ЈАНЕЗ: Јел се јављао Коста?

ТАТЈАНА: Писмо стигло данас.

ЈАНЕЗ: Како је он?

ТАТЈАНА: Сад је на Мајевици. Турци спремају офанзиву...

ЈАНЕЗ: *(Погледа ћерку, њодигнутих обрва)*
 Неће бити да Турци спремају офанзиву.

ТАТЈАНА: Балије спремају офанзиву.

РИСТАНА: Тања!

ЈАНЕЗ: Претпостављам да говориш о муслиманима, госпођо Никодијевић.

ТАТЈАНА: Јесте оче, говорим о муслиманима, свакако са великим М, нашим заведеним комшијама и браћи који су ми убили девера, свекра и свекрву, који ето мало хоће да ми убију и мужа.

РИСТАНА: Тања!

ЈАНЕЗ: А твој муж је филателиста и на Мајевици лови лептирове.

ГОРАЗД: Филателисти скупљају марке, а сакупљачи лептира су...

Јанез за погледа, Горазд заћуши.

ЈАНЕЗ: А лептирове скупљају? Молим?!

ГОРАЗД: Ништа оче.

ЈАНЕЗ: Он је на Мајевици са мрежом за лептирове, је ли? Он је лептириста, шта је он?

ТАТЈАНА: Он је капетан српске војске.

ЈАНЕЗ: Богати, кад пре, капетан. Па ја ћу њему морати салутирати и стајати мирно.

ТАТЈАНА: Нећете оче. Нећете морати стајати мирно. Коста је капетан војске Републике Српске. Нисте по пеесу дужни да поздрављате официре страних држава.

Ристана сѝа мужу.

ЈАНЕЗ: Чујеш ти ово, Ристана. Кад ми зет дође у Београд, ја ћу морати да лепо салутирам господину капетану.

ТАТЈАНА: Нећете морати, рекла сам. А кад вам зет дође у Београд, биће најмање мајор.

РИСТАНА: Нос у тањир, мустро. Тако се са оцем не разговара. Јасно?

ЈАНЕЗ: Отпиши ти капетану да не жури за мајорским полетушкама. Тако се глава не чува. А он има добар разлог да сачува своју босанску главурду.

ТАТЈАНА: Српску главурду.

РИСТАНА: Тања!

ЈАНЕЗ: Ја му тај разлог нити могу хранити, нити школовати. Једва да ћу моћи да му будем деда.

Заћуѝа. Ристана је у међувремену усугла свима и села ѝоред мужа. Једу. Тромо и невољно, као да су залагаји ѝосуѝи сѝаклом. Ђуше.

ГОРАЗД: Оче, овај, ја данас идем... Вечерас у десет.

ЈАНЕЗ: Пази на себе тамо. И књигу у шаке. Испити да се дају на време.

ГОРАЗД: Добро.

Поново ѝауза дуѓа чеѝрнаесѝ киломеѝара.

ГОРАЗД: Овај... Оче, мени је потребан новац.

ЈАНЕЗ: Разумљиво. Пошто је карта до Приштине?

ГОРАЗД: Четрнаест динара.

Јанез из ѝеѝа на кошуљи извади новчаник.

ЈАНЕЗ: Ево ти двадесет.

Поново ћуѝање. Сѝави ѝред Горазда две новчанице од ѝо десетѝ динара. Горазд их не узима. Пауза. Наѝокон Ристана ѝроѓовори.

РИСТАНА: Мало му је то.

ЈАНЕЗ: Како мало. Четрнаест динара карта. Тамо му је бесплатан дом, менза, све. Све му је бесплатно. А остаје му шест динара.

ГОРАЗД: Ја, оче, тамо треба да купим књиге.

ЈАНЕЗ: Библиотеку имаш и на факултету а постоји и универзитетска. Огромна је, видео сам.

Бушање њоново.

РИСТАНА: Па не може у овим патикама да презими. Разболеће нам се дете.

ЈАНЕЗ: А има ли тамо студентска задруга? Има. Е, па, молићу фино, нека господичић мало заврне рукавчиће. Неће му круница са главице, чеду мајчицином.

ГОРАЗД: Оче, ви мене вређате.

ЈАНЕЗ: Ја вређам? А како то молићу лепо? Ја дајем новац и још ја вређам, то ће млади господин морати да објасни, како ја то вређам.

ГОРАЗД: Оче, ви мене вређате и понижавате. Ја сваки динар од вас морам да отпросим... Ја тамо нећу студирати и гладовати, тамо за студенте посла нема, тамо студенти живе у гету, тамо је...

Јанез га њрекине.

ЈАНЕЗ: Тамо је студирање бесплатно.

РИСТАНА: Дај му бар још двадесет динара.

ЈАНЕЗ: А у проводе се ићи не мора. Могу приштинске кафане и без Горазда Крањца, молићу најлепше.

РИСТАНА: Бар још десет, да може да телефонира... Да поједе понешто. Пљескавицу на улици... Јанко, пропашће нам дете.

Јанез извади још њеи динара из новчаника. Сиави их на ѓомилу ѡред сина.

ЈАНЕЗ: Ево ти још пет.

ГОРАЗД: Ја, оче, морам да се упишем, да пријављујем испите, мора се купити пријава, такса, маркица за градски превоз... Ја морам да вас замолим за још бар двадесет динара.

ТАТЈАНА: Како можете тако да га понижавате... То је... То је мрцварење и понижавање... Па он је човек.

Јанез њлане, усџане, баџи њарче хлеба на сџо. Крв му јурне у ѓлаву.

ЈАНЕЗ: Ја понижавам, ја! Ја мрцварим. Данас сам педесет километара жипчио са дечацима од двадесет година, хлеб ми је са деведесет кора, свака ми је мрва крвава и ја понижавам. Ја.
(*Извади новчаник, њовади сав новац из њеџа и њросџе ѓа њо сџолу*)
Пет уста раним, не може вас човек најести, вола би појели, дугу попили, и то жгебе кад родиш, ја љу га ранили, узмите све, прождерите, распадните се, опљачкајте, одерите ме па продајте опанке... Ја понижавам и мрцварим, ја. Момчина би да студира, да пљачка би он и сви ви заједно. Шест вас је узјахало на једнога магарца и није вам доста што гајашете, него му још и крв на сламку пијуцкате, багро готованска.

Рисџана заџлаче, Горазд усџане.

ГОРАЗД: Ја да студирам не морам, узмите ваш одвратни новац, не треба ми ни мрва нашег хлеба више... Узмите.

Сџави новац њред оца.

ЈАНЕЗ: Куш! Куш барабо. Како се усуђујеш, ја сам у твојим годинама зарађивао, водом сам командовао, стајао сам пред тридесет људи, тридесет...

(*Рисџани*)

Ти, ти си крива, једини ти је посао био да васпитаваш децу и ни то ниси знала да урадиш, ни то.

ГОРАЗД: Мајку оставите на миру, чујете ли, мајку да оставите на миру.

РИСТАНА: Што сам ја крива, што?

(*Плаче*)

Увек сам ја крива за све. Увек. Ја сам крива и што се држава распала и што си се ти са војском вратио из Словеније и што смо у овом усраном хотелу и што киша пада данас и што сам жива. Зашто смо се враћали из Словеније, зашто? Реч ти нисам рекла, реч једну, ти си то одлучио и нико други... Зашто?

ЈАНЕЗ: Зато што је Јанез Крањц млађи старешина ЈНА, што се заклетва не потписује сваке среде, него једном у животу, што сам се заклео на верност Титу и Југославији, што се униформа не пресвлачи као гаће суботом, сваке суботе, што сам човек а не квасац, зато сам се повукао посран и попишан са војском, са својом војском, зато...

И близнакиње њочну њлакаџи. Јанез уђуџи задихан. Оде до њрозора. Ђуџе сви. Тишина њеџка чеџрдесеџ седам њона. Тања куџи новац расуџи њо сџолау. Рисџана њриђе близнакињама, зађрли их.

РИСТАНА: Немојте, капи моје... Немојте. Све ће бити добро, тата је уморан... И шали се. Не мисли он тако. Само је јако уморан. Немојте, бисери моји охридски. Шалио се тата.

ТАТЈАНА: Бар нам комшијама није досадно.

РИСТАНА: А и ја све њихове муке знам. Само плач и вику и слушам. У овом се несрећном хотелу смеју само деца и рецепционари. А и они ретко.

ТАТЈАНА: А што он, лепо, не студира овде у Београду, па лепо...

Јанез је њрекине.

ЈАНЕЗ: Зато што је тамо све бесплатно, што ја не знам хоће ли ме одавде бацити у Суботицу или Нови Пазар, па шта онда, што прву годину права из Бања Луке потпуно признају и у Приштини...

ТАТЈАНА: Признају и овде...

ЈАНЕЗ: Да нас у овом купеу буде једно мање, женска главо, сутра ћеш се породити, козо женска...

Близнакиње њриђу мајци, шайну јој неџџо на уво.

РИСТАНА: Молим?

МАГДА: (Близнакиња)
Пишки нам се.

РИСТАНА: Па идите.

Девојчице изађу из собе.

Јанез њриђе сџолау са расуџим новцем. Покуџи и оно шџџо Таџџана није до краја сложила, двоуми се њар њренуџака, онда издвоји њридесеџ динара, ѓурне их на крај сџџола, њрема Горазду. Новчаник враџи у џеџ. Онда му рука сама њође, њоново узме њеџодинарку, сџџави на Гораздову ѓомилу, себи узме десесеџицу. Поново је њред дечаком двадесеџи њеџ динара. Момак њеџко њоднесе ово ново њонижење, али се уздржи.

ТАТЈАНА: Како можете тако, па дајте му, имате и марке оне, како можете тако да му газите по поносу...

ЈАНЕЗ: То је за црне дане. За најцрње.

ТАТЈАНА: Па сад су.

ЈАНЕЗ: Још су ноћи остале. Ноћи су црње од дана, девојко, црње.
(Покаже њрсиом на врх свој носа)
Ту ти се видик завршава, ту.

Зазвони телефон. Рисџана узме слушалицу.

РИСТАНА: Ало... Не није, погрешили сте... Немамо ми Горана Николића. Ништа, ништа.

Сџустџи слушалицу. Уђу близнакиње.

ЈОВАНА: (Близнакиња)
Заузето је, купа се неко.

РИСТАНА: Јел можете да сачекате?

МАГДА: Већ је ред.

ЈОВАНА: Мама, ја не могу да чекам.

Рисџана одведе девојчице до кибле, девојчице се снебивају.

РИСТАНА: Ајде, неће они гледати.

Телефон зазвони њоново, Горазд зђраби слушалицу. Рисџана њослује око близнакиња и кибле. Јанез окрене главу и дође до њрозора. Девојчице, једна њо једна обављају нужду, Јанез окренуџ леђима, звера кроз њрозор.

ГОРАЗД: Ја сам... Да... Да... Не. Вечерас путујем, да. Не, немој ме више звати...

ЈАНЕЗ: Мора да је шмизла нека...

Горазд сџустџи слушалицу.

ЈОВАНА: Мама, ја ћу и да каким.

Буџи сви. Јанез као да се смирује њолако.

ЈАНЕЗ: (Горазду)
Узми моје ципеле...

ГОРАЗД: Оче, те ципеле су ми три броја мање...

ЈАНЕЗ: Мало скупиш прсте...

ГОРАЗД: Господе...

Магда нешићо шайне мајци, Ристијана погледа у Јанеза, двоуми се бар шренујака, онда ипак превали преко језика.

РИСТАНА: А ту... овај, мелодику, како се зове, јеси узео?

Јанез узме своју официрску шорбицу и извади из ње обичну дрвену фрулу. Пружи је Ристијани не гледајући је.

ЈАНЕЗ: Ево...

МАГДА: *(Улашена)*
Наставник је рекао мора мелодика или синтисајзер, јединице даје...

ЈАНЕЗ: *(Слаже невенићо)*
Трговац каже да је ово боље... А и скупље је... те мелодике немају... Сад сва деца ово купују, трговац каже...

Тишина. Близнакиње нешићо шайућу мајци. Ристијана их облачи. Девојчице почну шмрцајти... Плачу тихо, али нешозиво.

РИСТАНА: Купићемо мелодику чим стигне... Још сутра са овим, па ћемо за следећи час...

ГОРАЗД: Ја, једноставно, морам да вас замолим за бар још десет динара... Ја... ја знам да се ја страшно понижавам и да ово и вама није пријатно, али ја једноставно, забога...

Мук.

ЈАНЕЗ: Послаћу поштом, одмах, првом приликом... Чим се буде могло. Поштом ћемо послати, донеће у дом...

Ристијана подигне прешешку киблу и понесе најоле, Тајјана приђе да јој помогне.

ГОРАЗД: Ја ћу.

Узме од мајке киблу, окрене главу са гађењерм, крене му са сивомака, али се савлада. Изнесе киблу најоле.

РИСТАНА: Како може толико да буде на ујака. И он је био гадљив на рођену децу. Снаја их пресвлачи, као бебе, он изађе да блује.

ТАТЈАНА: Дајте му тих десет динара...

Јанез ћути.

ТАТЈАНА: Позајмите их мени, ја ћу вам их вратити... Чим ми Коста пошаље... Молим вас... Мама реците му ви.

Ристана сагне злату.

ТАТЈАНА: Ја ћу се запослити чим се породим... Фризерски салон Ифигенија. већ сам се договорила... Триста динара плус бакшиш... Вратићу, тако ми Костиног живота...

ЈАНЕЗ: Богами, нећеш у ту Ифигенију, док је Јанез жив. Новорођенче се не оставља само...

ТАТЈАНА: Мајка ће га припазити.

ЈАНЕЗ: Ни са бабом. Да тако треба бабе би их и рађале.

РИСТАНА: Дај му, Христа ради...

Јанез извади из новчаника десет динара, пружи их Ристани.

ЈАНЕЗ: Држи... Дај му ти... Али ја о томе појма немам, јасно... Појма немам. Е, козе женске... Даље од носа не видите... Дај му, па дај му, као да ја не дам из обести... Кога су змије уједале... И да му кажеш да тамопази на себе, да... Да се чува и да... Ђутање је злато, да не лапрда... И да се пази... И да... Да зна да ја...
(*Заћути*)

ТАТЈАНА: Па зашто му ви све то не кажете? Реците му, молим вас.

ЈАНЕЗ: Нећу бити ту кад он крене... Идем, неке обавезе имам... Важне.

ТАТЈАНА: Њему би то много значило.

ЈАНЕЗ: Морам код Цавида... Изгледа да ће нас пензионисати... Све. Нас који нисмо... Војска се буну, неће да им командују Хрвати и Муслимани... И Словенци... Ја не знам како ћемо ми ако ме пензионишу...

РИСТАНА: Куку...

ЈАНЕЗ: А и бојим се заплакаћу.

Тајац. Киша њуче у окна. Зајрејери неонска свейиљка. Плави неон као да у собу Крањчевих унесе додајину количину леда. Јанез изађе журно, као да жели да њредухијри сузу.

2.

Комисијска бирџија на ћошку. Дрина, Кордун, Колубара, Бриони, Ресава... Свеједно. Неколико набарених комисија, каро сџолњаџи, Конобар, Јанез, неколико сџолова, дежурни џаџриоџа...

Јанез за сџолом са још двојицом људи. Један од њих је дежурни Родољуб. Нека се џако и зове. Пизајзле и винске муџице леџе око лусџера. И око усџа. Родољуб руком џозове конобара, овај џриђе.

РОДОЉУБ: Два пива и... Шта ћеш ти Јанез?

ЈАНЕЗ: Вињак.

РОДОЉУБ: Дупли. Дај му дупли.

КОНОБАР: Ко плаћа то?

РОДОЉУБ: Ништа ти не брини, људи смо, нисмо Словенци.

Конобар донесе џиће.

РОДОЉУБ: Живели.

КОНОБАР: Ко плаћа ово?

РОДОЉУБ: Ајде Јанез, сад је твој ред... Шеста тура.

ЈАНЕЗ: Па ја немам...

РОДОЉУБ: Па што онда пијеш шести вињак, који курац... Кад се нема да се плати тура, онда се пиће и не прима за асталом... Има и у кафани реда и закона...

ЈАНЕЗ: Па ја нисам тражио, ти стално нудиш...

РОДОЉУБ: А ти, ко велиш, да ме не одбијеш, да ме не увредиш, а? Имам, бре, новаца ко Џајић... Имам, бре, да појим и раним три Словенца... И што више трошим више имам, јебеш ми матер моју Јаворку... Не можете ви никад да појете онолко погача, колико ми Срби мож да умесимо... Пиј, бре, увек смо вас и појили и ранили... Донеси му још један вињак... Пет му донеси, построј му их ту да може заставник да командује...

ЈАНЕЗ: Не треба.

РОДОЉУБ: Донеси, кад Роћко каже да се донесе, има да се донесе... А он нек проспе... А кур мој ће их просути...

Конобар донесе вињаке и сџави џред Јанеза. Посџроји их у врџу.

ЈАНЕЗ: Нисте требали...

РОДОЉУБ: Ви се са звечарком у цепу рађате, Јаворке ми моје... Живели.

Куцне се са Јанезом.

РОДОЉУБ: Ништа, сад бар знамо на чему смо, раниш куче да те уједе, само што глупи Србин ни сад неће да се опасуљи... Кад се неки дуче појави, па кад каже, вамо Истру и Горицу, врћи, биће, шалили смо се браћо Срби. Па ће глупи Србин, ко кад је било оно с Трстом, да намаже опанке па у Словенију. Оће кур мој, не дам, бре, Роћко, не да, мајке вам га јодлеровске и коњушарске... Тако сте и осамнајесте, кад су вам жабари били два километра од Љубљане, окретали заставу наопачке и викали, браћо Срби и ово је Србија, па вам је пуковник Швабић, без ноге, што се враћо из заробљеништва из Аустрије, спасо град и још триста Срба. Господо Италијани, у Љубљани је српска војска, кур мој ће жабари на Србе. Јел тако било?

Јанез ћути.

РОДОЉУБ: Јел тако било, јел јесте окретали заставу наопачке, јел нисте. Да су глупи Срби изгинули за Трст, данас би Трст био ваш, ал би фалило четрес иљада мојих, мајке вам га цикетанске. Јел тако било, јел није, кажи сад, буди човек једаред, јел тако било?

ЈАНЕЗ: Јесте.

РОДОЉУБ: Па јел вас Недић хранио овде, длака са главе није смела да вам фали, а пола Србије у ропству, пола на гробљу, педесет иљада вас је дошло овде и то када, кад су и Срби гладовали, брезова се кора јела, фала богу родила коприва, ал за Словенце је морало да буде, јел тако било, јел није... Возови братства и јединства, стерам курац у машиновођу и све скретничаре, од Краљева до Марибора. Педесет иљада Јанеза шири гузове по Србијици мојој, а Немци убијају сто за једног, не дам бре, Роћко не да, мајке вам се испонабијам... Децу сте нам убијали у потиљак, лебац и пасуљ носи на караулу, лице на асфалт, па у потиљак, да се снимите телевизија, не дам, бре, не дам. Колико сте нам голоруке деце побили, метка нису имали бојевог ниједног, на деци се курчите, то се још ни бријало није.

(Све више иљада у вайџу, док на крају не забалави)

Немој сад да одем по ортаке из краја, да вам се најебемо мајке, само ортаке из краја да покупим, за двајест минута

смо у Љубљани, на Тромостовљу, па да опет окрећете заставе, маму вам јебем јодлерску и коњушарску... На деци нашли да шиљите курац, матуранти, пола их се није ни омрсило, што на људе не ударите... Не дам децу, не дам, Роћко не да, са каматом затезачом ће то да вратите, не звао се ја...

КОНОБАР: Роћко, телефон.

РОДОЉУБ: *(Плаче)*
Не дам, бре... Ко је?

КОНОБАР: Жена те зове.

РОДОЉУБ: Кажи јој да се носи у пизду материну.

КОНОБАР: Ево, па јој ти кажи... Добро госпођо, бићу љубазан.

Родољуб седне, заћући.

КОНОБАР: Каже ти госпођа, рекла ми је уствари, да те најљубазније замолим да идеш кући, госте имате... И да ти више не дам пиће.

РОДОЉУБ: *(Примејно мирнији)*
Стерам курац и у њу и у госте.

Тишина. Конобар, иза Роћкових леђа, броји њрсџима. Код чејврџоџ њрсџа Родољуб усџане, џође џрема враџима.

РОДОЉУБ: Идем, не могу више да вас гледам.

КОНОБАР: Где ћеш?

РОДОЉУБ: Идем у другу кафану, да седим са људима, а не са крпарама.

КОНОБАР: А рачун?

РОДОЉУБ: Пиши све ово на мене... Не могу да вас гледам више. Крпаре.

Пајџеџични Роћко изађе из кафане. Јанез седи за сџолом. Ђуџи. Онда џолако џообара вињакџе џо сџолу. Сџоро и сисџемаџично. Кажџџрсџом. Конобар џа џледа. Усџе вињак у чаџиџу и донесе џред Јанка. Јанко џа дуџо џледа.

ЈАНЕЗ: Ја...

КОНОБАР: Кућа части, чика Јанко. Кућа части са задовољством.

3.

Кућа Крањчевих у Галеб Хојелу. Трејери неонска реклама. Близнакиње сјавају. Тајјана и Рисјана љакују омању љорбу. Зазвони љелефон.

РИСТАНА: Молим?... А који ти, сине, број окрећеш?... Број је прави, али ми немамо никаквог Горана Николића... Ништа дете.

Горазд љриће до ормара, кришом, да ља сесјра и мајка не виде извуче исјод љосјељине велики љишиљ и сакрије ља исјод љемјера. Рисјана му љриће. Пружи му десет динара.

РИСТАНА: Ево, ово ти је отац дао, али да ти не знаш да даје он, него, као ја. Немој да одаш мајку. Да се чуваш тамо... Мајка ће Бога да моли. А оца мораш да разумеш... Једном су нам паре спасле главе. Да није било уштеђевине и потплаћивања не би из Марибора изнели ни виљушку... А ујак, ако ти дође из Скопља, да не причаш како живимо. Добро је... Како је некима, одлично је. Разумеш ти све, бисеру мој охридски. И да памтиш мајку.
(Заллаче)

ГОРАЗД: Немојте мајко, па не идем у рат.

Рисјана ља љрекрси.

РИСТАНА: И да знаш да носиш мајкин благослов. И да памтиш мајку.

ГОРАЗД: Брзо ћу ја...

И њему кнедла исјод крајника. Тајјана му љујине неку зљужвану новчаницу у љей.

ТАТЈАНА: Бриши лафе... Не мораш нас све расплакати... И да се чуваш. Тутањ.

Просјо изљура брајна из собе. Залвори врати за њим.

ТАТЈАНА: А и ви, шта сте напали, да ме памтиш, па да ме памтиш, распласте момка... Може из ове собе некад да се изађе и без суза. Да ме памтиш, да ме памтиш...

РИСТАНА: Ђерко, да разговарамо ти и ја.

ТАТЈАНА: О чему?

РИСТАНА: Мислила сам да сачекам са овим разговором док се не породим, не морам ти и ја своје време товарити... И то сада... Мораш мајки да опростиш...
(Заллаче љоново)

ТАТЈАНА: Реците...

Ристјана се поћипуно смири.

РИСТАНА: Да ми обећаш да се нећеш узрујати... И да ћеш... Ти си мајкина прва радост и мајкина узданица. И снага.

ТАТЈАНА: *(Покушава да олабави)*

Ово мора да је нешто озбиљно, чим је увод овакав... Ајде да ја вас лепо очешљам, па сутра са новом фризуром у веселији дан, а?

РИСТАНА: Само ми мораш обећати да ћш бити јака... И да испуниш аманет мајкин.

Татјана из пластичне кесе извади чешљеве, виклере и остјали фризерски есјай.

РИСТАНА: Остави то. Седи овде и слушај ме пажљиво. И две да упамтиш.

Телефон зазвони. Татјана скочи, узме слушалицу.

ТАТЈАНА: Ало...

(Сва се расћилави)

Ти си дико моја соколска... Ма добро, супер. Ма мушко, куроња... На Божић ћу да се породим, па рекла сам ти... Ма јок, нисам била код доктора, знам... Лепо, знам. Сваку ти ноћ ми разговарамо, сваку... Он и ја. Испричамо се до миле воље. Он мени своје муке, ја њему своје... Ма ко те зеза, озбиљно ти говорим, мушко је... Два педља, на оца... Па да, причамо сваку ноћ, да ми није њега, не знам шта би... Слободно ти име бирај, ја кад ти кажем... Па да... Лепа су... А може и Хрвоје, шта мислиш, или Мурадиф...

(Прсне у смех)

... Слаже се са Никодијевић... Чувај ми се срећо... Јел се пазиш? Боље они него ти, чувај ми се, ко се чува и Бог га чува... Ма побите говна, прво пуцај па питај... Кад је погинуо? Пичка им материна балијска, да им пичка материна... Да... да... И да знаш, чим родим Вукашина, ето мене... То да знаш... Како ће ми бити, ко и другима... Јебо ме дан кад сам прешла Дрину... Из болнице на станицу... Или долази по мене и сина, ил ми другог оца тражимо... Јел ти ладно, јел си гладан... Пази ми се соколе... Добро, оћу... Све што пушку носи, Константине, све... Само о нејач немој да се огрешиш, сина ти рађам, на њега ће грех... Нејач ни

травком, чујеш ме Константине, ни ружом... Оћу, поздавићу... И ја тебе, дико моја соколска, очи моје... Оћу, отићи ћу да запалим свеће, не брини, већ се знамо ја и отац Пахомије... Оћу, снаго моја снажна... Пази на се... Како су... Спустио... Поздравио вас Коста.

РИСТАНА: Фала.

ТАТЈАНА: Ајде да вам средим фризуру.

Загрли мајку и љуби је.

ТАТЈАНА: Само нек је он мени жив и здрав... А шта сте хтели да ми причате...?

Тајац. Чује се равномерно дисање заспалих близнакиња. Дуѓа њишина.

РИСТАНА: Нека... Није важно. Нећу срећу да ти кварим.

ТАТЈАНА: *(Покуша да се нашали)*
Издржаћу, има и мене у плећима, на оца сам. А и срећа је велика, тешко да може да се поквари...

Ојет шичекивање. Ристана се двоуми.

РИСТАНА: Да чуваш ову децу и оца. Сва сам у метастазама... Умирем ћери, распадам се...

ТАТЈАНА: Маните се више, мајко, аманета, ако Бога знате... Какве црне метастазе, здравији сте од нас...

РИСТАНА: Само да не заразим тебе и ову децу, док не склопим очи...

ТАТЈАНА: Ако сте говорили о метастазама, то је рак... А то се не преноси... Није заразно...

РИСТАНА: Мој јесте... Да оће Бог да ме узме што пре, да се не патим овако... И да вас не заразим...

ТАТЈАНА: Кад сте били код доктора?

РИСТАНА: Нисам била...

Тајјана се насмеје.

РИСТАНА: Шта ће мени докрот, кад ја знам... То пробадање и то цепање... То је то. Само да нисам вама прилепила болештину, боже драги... молим ти се.

Приђе близнакињама, њине их њо челу.

РИСТАНА: И оне као да имају ватре... О, боже господине... Нисам их, ваљда заразила.

- ТАТЈАНА: *(Већ на крају нерава)*
Дајте, прекините, побогу...
- РИСТАНА: Ти ћеш сад да се окренеш свом детету, а ко ће њих да припази... Бисери моји охридски... Од немила до недрага.
- ТАТЈАНА: *(Пукне)*
Здравији сте од свих нас заједно. Докле ћете са том својом смрћу да уцењујете, докле?
- РИСТАНА: Стрпи се, ћерко, још месец-два... Он ће довести ко зна кога, неће он дуго бити удовац, знам ја то...
- ТАТЈАНА: Знате шта... Да се... да... да се носите ви у три... врага.
Изађе у ходнк. Ристана седи у мраку. Трепће плави неон. Тишина.
- МАГДА: Аја... Але вис латум.
- ЈОВАНА: Монем аја... Лисам кир.
- РИСТАНА: Молим?
- МАГДА: Мајко... Све смо чуле.
- ЈОВАНА: Немојте мајко... да нас оставите. Молимо вас.
- РИСТАНА: Неће мајка... Не да вас ником... Вама ће мајка у сан долазити. Спавајте, бисери моји охридски.

4.

Пошћуковникова канцеларија. Пошћуковник седи за столом. Стола се чује куцање.

ПОТПУКОВНИК: Напред.

Уђе Јанез, дошћеран као љарадни коњ, искићен свим ордењем које је добио за служење домовини. Поздрави љо љројису.

ЈАНЕЗ: Господине потпуковниче, дозволите да се...

ПОТПУКОВНИК: Добро је Јанко, седите.

Јанез седне.

ЈАНЕЗ: Захваљујем.

ПОТПУКОВНИК: Што сте тражили овај рапорт?

ЈАНЕЗ: Дошао сам господине потпуковниче, да вас молим нешто. Да помогнете.

ПОТПУКОВНИК: Ако је у мојој моћи... А да попијемо ми нешто, а?

Из фијоке сивола извуче војничку чашу. Запије чаши. Успи себи и Јанезу.

ПОТПУКОВНИК: Живели... Како су код куће?

ЈАНЕЗ: Добро... Ма какви добро, где је то од доброг, мој потпуковниче... Јадно ми добро, пуца све по шавовима. Ђерка трудна, стомак до зуба, муж јој је официр у Босни, син студира у Приштини, две близнакиње, жена болесна, сви у двадесет квадрата... И сад се још прича о пензији,

ПОТПУКОВНИК: А шта вам је са госпођом?

ЈАНЕЗ: Нека депресивна психоза. Уобразила је да има рак, два пута је ишла на ренген на вемеа, плућа чиста као код бебе, не вреди... Умреће, умреће, само ћути. Доктор Ивановић каже да је то нормално, мислим у односу на то шта је све прошла, каже да ће проћи... Укључивао ју је у струју, другима то помогне, њој ништа.

ПОТПУКОВНИК: Мислите на електро шокове?

ЈАНЕЗ: Па то, да. Само седи, гледа у једну тачку и уздише. Протеза јој испадне из уста, она и не примети. Близнакиње неки свој језик говоре, ништа их не разумемо, водила је и њих Тања код доктора Ивановића, каже да је и то нормално... Бекство од стварности, младалачка шизофренија, аутизам неки, тако некако. То се струјом не лечи. Тут, гут, мут, оне све разумеју, ми ништа, доктор каже да ће и то проћи, дај боже. Никад нико ни у мојој ни у њеној фамилији није душевно боловао, шта је сад ово, одједном... И деца и Ристана. Старија ћерка само што се не породи. И сад та пензија. Па ми и овако једва крај са крајем, мене ако пензионишу, ја могу само да се убијем.

Потпуковник доси.

ЈАНЕЗ: Од чега да живимо, господине, кад ме пензионишу? Од чега?

ПОТПУКОВНИК: Е, али добићете ви отпремнину.

- ЈАНЕЗ: Шака зоби, та отпремнина.
- ПОТПУКОВНИК: Живели.
- ЈАНЕЗ: Ја још двеипо године могу да радим, не дајте господине потпуковниче. Мене ако сад пензионишу, стан нећу добити никад. И где да идем, на улицу.
- ПОТПУКОВНИК: А не, молим вас. Ништа се у вашем статусу не мења. Армија зна да цени и вашу лојалност и оно што сте за њу учинили, све. Ништа се не мења, апсолутно ништа. Ви на ранг листи остајете где сте и били, па нећемо вас, ваљда, заборавити и оставити у самачком хотелу, зато што сте престали бити активни, ајте молим вас. А где сте сад смештен?
- ЈАНЕЗ: Хотел Галеб.
- ПОТПУКОВНИК: То је онај бивши ссамачки хотел?
- ЈАНЕЗ: Јесте. Ја вас молим, господине потпуковниче, помозите Христа ради. Ја сам се из Словеније повукао са јна, деца су ми пред цевима избачена из Словеније, а Словенац сам. Ја сам сад тамо издајник. Убележени, разумете. Прошоартао сам целу Југославију, уздуж и попреко.
- ПОТПУКОВНИК: Бившу.
- ЈАНЕЗ: Нема бивше, ја о мојој говорим, О њој причам. Прва служба у Титовом Велесу, овај, опростите у Велесу...
- ПОТПУКОВНИК: У Титовом, Јанез, у Титовом.
- ЈАНЕЗ: Па онда Охрид, тамо сам и срео супругу, мислим будућу...
- ПОТПУКОВНИК: Струмица.
(Покаже њрсиом на себе)
- Досје им њиће.*
- ЈАНЕЗ: Па Ниш, тамо нам се родила Тања, па Билећа.
- ПОТПУКОВНИК: Мостар.
- ЈАНЕЗ: Тамо ми се родио Горазд. Па Митровица Сремска.
- ПОТПУКОВНИК: Бијело Поље.
- ЈАНЕЗ: Па Осијек, близкиње.
- ПОТПУКОВНИК: Ваљево. Ћерка.

ЈАНЕЗ: Па Бања Лука, па Марибор.

ПОТПУКОВНИК: Задар.

Заћује. Поћћуковник йоново досје.

ЈАНЕЗ: Нема бивше, господине потпуковниче. Има она наша, бар кад је Јанез Крањц у питању... Извините.

ПОТПУКОВНИК: Немој да се извињаваш, нема разлога. Разјебаше говна онакву државу, сунце им јебем накалајисано. Окупаторска војска, а Словенац? А?

ЈАНЕЗ: Па вас зато молим, господине потпуковниче, ја знам и да војска гунђа, бар још годину дана, ако могу, много би ми значило... Ја сам овој војсци дао и младост и живот и све. Сељако се ко чергар, трипут селио, једном горео, знате како се каже.

ПОТПУКОВНИК: Ко ме причаш?

ЈАНЕЗ: Бар још годину, команданте, молим вас ко бога. Да се мало осовим, мене ако пензионишу, боље да ми уместо отпремнине дају једек. Ко бога вас молим, порадите... А ја ћу се већ захвалити, мислим, знаћу...

ПОТПУКОВНИК: Гледаћемо Јанез, све што је у мојој моћи, часна реч. То рачунај да си обавио. Не сме војска да заборави такве као што си ти. Вас најмање. Треба, бре, да вас држи ко иконе. Ко пуковске заставе, разумеш. То рачунај да си обавио. Часна официрска...

ЈАНЕЗ: Хвала вам, мој команданте... Не знате ви шта то мени значи. На сва ова, да извинете, говна, једна лепа ствар да ми се догоди, бар.

ПОТПУКОВНИК: Живели господине заставниче.

ЈАНЕЗ: Живели.

ПОТПУКОВНИК: Шта урадише од онакве државе, мајку им јебем мафијашку и хохштаплерску. Од онакве државе. И сунца и леда, и земље и камена, свега. Тројицу да је појео мрак, једног саобраћајка, другачије би се певало. Дабогда трипут горели, мајку вам јебем генералску и политичарску!

5.

“Кућа” Крањчевих у Галебу. Близнакиње, Тања, Рисијана. Девојчице се изирају, шћућурене у уљу, Рисијана пресамићена преко сиволице, замишљена, са знаком омеће на челу. Таијана себи сџавила виклере у косу.

МАГДА: Асим мајо лапше јим...

ЈОВАНА: Чима пасмо јоли капим...

МАГДА: Ра...

ЈОВАНА: Макојо фуне чава...

МАГДА: Ра ули...

Телефон зазвони. Таијана узме слушалицу.

ТАТЈАНА: Мајко, јавите се, ја не могу, пашће ми фризура...

Рисијана ходом сивогодишњака, приђе телефону, дигне слушалицу. У собу уђе и Јанез.

РИСТАНА: Ало...

(Живне. Баџи ѓа на македонски)

Бате... Ти ли си... Добро... Шо праете вие? Како су децата? Ирена дипломираше? За секоја чест, теткаи да је баџи своја докторката... Шо работи снајата? Добро смо... Тука е, треба да се породи... Уште малку, тука е близу... Стара љубоф, уште ко живеефме во Бања Лука. Официр... Во Приштина е, студират. Убаво... убаво... Убаф је, трособен је...

Гледа мужа. Јанез не издржи женину лаж и женин пољед. Сџусџи ѓлаву.

РИСТАНА: Со здравље... Бргу ке се видиме... Бакнеж за сите. Сака вие тетката сите.

Сџусџи слушалицу.

ТАТЈАНА: Јесте сад нешто дебљи. Лажете, срце не загревате... Чујеш, трособан.

РИСТАНА: Што они морају да знају како је мени. Не морам и њих да оптерећујем, једног брата имам.

ТАТЈАНА: А нас можете да оптерећујете...

ЈАНЕЗ: Доста. Да нисмо нешто заборавили. Камо добар дан, камо, оче јесте ли се уморили, а...

Тишина.

- ЈАНЕЗ: Јел се јављао онај магарац?
- ТАТЈАНА: Није.
- ЈАНЕЗ: Шта мисли он, месец има како је отишао. И више.
- ТАТЈАНА: Јавиће се, није дете.
- ЈАНЕЗ: Јавиће се кад му буде требао новац, онда ће се јавити. Није Приштина преко света, не путује писмо пет месеци, ако му је већ, телефон скуп. Него је то тамо реп на крста, па по кафанама и дискотекама...
- ТАТЈАНА: Са оним парама које је од вас испросио, можда је и на рулету...
- РИСТАНА: Вас двојица ћете, кад ја умрем, скроз да се разиђете... А једног сина имаш.
- ЈАНЕЗ: А што би ти умрла? Што?
- МАГДА: Етар хаји шој.
- ЈОВАНА: Рави шум.
- ЈАНЕЗ: И вас две да прекинете више са тим измотавањем, шаји, хаји, маји, доста више, јел јасно.
- ТАТЈАНА: Лекар је рекао да будемо стрпљиви. Доктор Ивановић каже...
- ЈАНЕЗ: Доктор Ивановић нема лек као ја.
(Показа на кајши)
Имам ја бољу терапију.
- ТАТЈАНА: А зашто сте ви, оче, данас толики неvozни?
- РИСТАНА: Довешћеш ти неку успијушу, нећу се ја још ни охладити.
(Паћејично)
Јанко, пази кога доводиш, због ове деце пази...
- ЈАНЕЗ: Што се не јавља...
- РИСТАНА: И ти да одеш да се прегледаш... И тебе сам заразила, сигурно.
- ЈАНЕЗ: Чиме да ме заразиш, будало луда.
(Извади из фијоке рендгенске снимке)
Гледај, плућа су ти чиста као код бебе. Два пута си снимана, смеје ми се пола болнице.
- РИСТАНА: Зашто ме онда нису оставили у болници?

ЈАНЕЗ: Зато што си здрава, ето зашто.

РИСТАНА: Не, него да им место не заузимам, ниједан лек ми нису дааи, пилулицу ниједну, мислиш да сам луда. Овој не треба, ова је готова, знам ја. Само децу да не заразим, док не умрем, само то те Госпoде молим, децу да не заразим, док не умрем.

ЈАНЕЗ: Па умри већ једном, цркни, пизда ти матeрина, не мораш нас све одвести са собом. Или баш то хоћеш, да сви одемо заједно. Онда ти је једноставније да узмеш пиштољ. Ево ти пиштољ, тако је хуманије, него да нас овако малтретираш данима...

Приђе ормару. Нема њишићoља. Погледа још једном.

ЈАНЕЗ: Где ми је пиштољ?

Тајац. Погледа ујишићно у Тању. Тања одмахне главом. Јанез њриђе ње-лефону, окреће бројеве.

ЈАНЕЗ: Добар дан, јел то студенстки дом... Горазд Крањц, друга година права, не знам број собе... Добро, сачекаћу...

Јанез чека.

ЈАНЕЗ: Чекајте, како није ни дошао, не разумем... Добио је собу у вашем дому, и допис... Немогуће.

Сѡусѡи слушалицу.

ЈАНЕЗ: Није се ни појављивао у дому.

РИСТАНА: Леле...

ТАТЈАНА: Па како...

ЈАНЕЗ: Уопште се није појавио тамо.

РИСТАНА: Јој.

ЈАНЕЗ: Где ми је дете?

Мрѡви мук. Трејери ѡлави неонски злоѡвор, киша ѡуче у окна.

6.

Соба Крањчевих. Рисџана сама у соби. Пресамићена, замишљена, очајна. Одједном, у собу бане Горазд, најоварен сиварима. руке прејуне њакетима, дебели златни ланац око врата, наруквица, ролекс...

РИСТАНА: Сине...

Горазд њође ка мајци да је њољуби...

РИСТАНА: Не, немој, не, не...

ГОРАЗД: Шта вам је, мајко?

РИСТАНА: Кијавицу имам. И грип неки. Прилепчиво је. Па добро сине драги, па што се нејављаш, ако Бога знаш...

ГОРАЗД: Где су Тања и клинке?

РИСТАНА: Па како можеш то да нам урадиш?

ГОРАЗД: *(Пун себе)*

Ово су им мелодике и синтисајзери. Свака има мелодику и синтисајзер. Јесу ли оне у школи?

Рисџана се зајлаче, њо ко зна који њуџ.

ГОРАЗД: *(Уљашен)*

Шта је било? Где су?

РИСТАНА: Одвела их Татјана у болницу. Па ти овде имаш и трудну сестру и две млађе и оца, ако си мајку заборавио... Како си могао да се не јављаш.

ГОРАЗД: Шта је са децом?

РИСТАНА: Одвела их Татјана у болницу... Доктор Ивановић их учи да говоре.

ГОРАЗД: Не разумем.

РИСТАНА: Уопште више не говоре нормално... Имају неки свој језик, мрнђају нешто, сад их доктор учи да говоре... Из почетка... Каже да ће проћи то... Да се буде стрпљив...

(За себе)

Ко има времена.

ГОРАЗД: Па што их Тања трудна вуца по болницама, што ви ии отац нисте...

РИСТАНА: Ђути несрећниче, отац ти три дана са полицијом обилази мртвачнице, живот си нам пресеко... Отац ти нит пије нит спије, тек што дише. Коста те по Босни тражи... Е сине, сине, луди сине. Па. где си, забога.

Горазд да мајци неки њакет̄.

ГОРАЗД: Ово је за вас.
(*Пружи јој коверат̄*)
А овде вам је новац. Две иљаде марака. Да не просите више – то је лично ваше. Толико ћете добијати сваког месеца. И стан сам вам нашао на Ђерму. Трособан. Данас можете тамо да прећете... Послаћу ја моје људе по ствари.

Јанез уђе неођажено и слуша сина.

ЈАНЕЗ: Које своје људе, вуцибатинo, које своје људе. Оне што пре подне продају дрогу деци и купе рекет по Београду, а поподне селе родитеље... Крвав си новац унео у ову кућу, вуцибатинo белосветска.
(*Приђе Рисџани, узме јој коверат̄ из руке и исцеђа*)
Где је пиштољ?
(*Пође ка сину, овај иде уназад. Рисџани*)
Да те упознам, слављенице са Гораном Николићем, чувеним Гогом Дорћолцем. Да те упознам са гангстером и рекеташем, пре него што га убијем. Ја родио, ја убио. Да те упознам са вуцибатинoм која се два месеца смуца по Београду, са вуцибатинoм без срама и стида, која се стиди свога имена и која се сад зове Горан Николић, са вуцибатинoм искићеном отетим златом, као циганска удавача, са гњидом која се бави подвођењем и макроисањем, а притом је брат трима сестрама, са смрадом и отпатком људским који има досије у полицији какав ја нисам стекао у војсци за тридесет година, да те упознам са плејбојем и рулетмајстором, са покерашем и револверашем, који у посету мајци долази натоварен отетим и краденим поклонима, са сивом опел вектром и возачем који чека са упалјеним мотором. Погледај кроз прозор, погледај мајчице драга, да видиш понос и дику, како кума чека возач, крај аута...

ГОРАЗД: То ми је друг...

ЈАНЕЗ: Враћај пиштољ!

ГОРАЗД: Какав пиштољ, ја не знам о чему ви говорите...

Јанез замахне, удари жестоко шамар сину.

РИСТАНА: Не.

ГОРАЗД: Очка, смирите се...

Јанез га шамара. Горазд се брани, али не враћа.

ЈАНЕЗ: Враћај пиштољ, шљаме и одроде.

Ухвати сина, рве се са њим. Онда га дохвати још једним жестокиим шамаром.

Горазд се ојргне, појегне пиштољ, подигне га на оца. Рука примейно држи.

ГОРАЗД: Још једном подигните руку на мене и убићу вас као пса... А да не трепнем.

ЈАНЕЗ: Пуцај, убио си већ... Већ сам мртав...

РИСТАНА: Немој, сине, не слушај га...

ЈАНЕЗ: Немаш ти петљу за то... Горане.

Прилази Горазду, овај се повлачи уназад, до зида.

ЈАНЕЗ: Немаш ти муда за то, Дорћолац... За то треба бити човек, а не гљива, као ти, Дорћолац... Треба бити човек са оволиким мудима а не пичкица која мења име сваког четвртка...

ГОРАЗД: *(Иронично)*
Неко попут вас.

ЈАНЕЗ: Јесте, неко попут мене... Ајде пуцај, спаси...

РИСТАНА: Немој сине, не слушај га.

Јанез удара сина, оним дечијим понижавајућим шамарчићима, по образима, по рукама, по глави...

ЈАНЕЗ: Ајде Дорћолац, ајде...

Као да призива смрт, да је провоцира.

РИСТАНА: Немој сине, он то и хоће.

Горазд баца пиштољ на кревет.

ГОРАЗД: Сами ћете боље... Спорије, дуже ће болети. Годинама. Као што убијате нас. Није вас да боли секунд-два, мало је то.

Јанез узима њишићољ.

ЈАНЕЗ: Немаш муда ни обарач да повучеш.

Дигне њишићољ на сина.

ЈАНЕЗ: Мислиш да је лако бити пред цевком, а... Теже је оном који пуца, коњу глупи.

(Наслони му њишићољ на чело)

Мислиш да је мени сад лепше, а? Мислиш?!

Баци њишићољ у буџак.

ЈАНЕЗ: Да ја на сина дижем пиштољ. Господе Боже. Да ја... Мислиш да је мени лако. Мислиш да се мени не распада све пред очима. Мислиш да је лако напустити завичај, испљуван и попишан. Презрен... Проклет. Изоштен. Мислиш да је мени лако било изаћи из Словеније. Тридесет година ми је требало да се докопам завичаја, тридесет година... Сељакања, потуцања, заставниковања, да се дође до канцеларије у завичају... Да се више не шипчи, не стражари, не маршира, не стоји мирно пред децом и потпоручничким шиљокуранима... Остав, друже заставниче... Ствари у бошчу, па марш у пичку материну издајничку. Зато што сам држо до речи, до себе, до части и честитости... Па ја и данас сањам на словеначком, коњу глупи. У сну пијем цвичек и певам "Облекла бом". Напоље из завичаја, свињо издајничка, нећеш да пуцаш на дојучерашње колеге и пријатеље... Нећеш чин капетана словеначке војске, нећеш да се посереш на све у шта си веровао и у шта си се клео педесет година. Е, па нећу. Јанез Крањц је човек а не квасац. Заклети млађи старешина ЈНА. Па нек кошта колко кошта... Човек се држи за реч а волови за рогове. Она је моја и сад од Охрида до Шентиља, а они нек се јебу, нек цркну, разумеш, то не може да ми отме нико. Нико.

ГОРАЗД: Још само да сви у то поверујемо. Какво црно југословенство, заклетва, бакрачи... Можете ви себе убеђивати у то колико хоћете, ја знам шта је по среди. Ја. Лоше сте проценили... Мислили сте доћи ће права војска за десет дана, најebати се мајке фукари, налупати шамара... Зато сте се одрекли завичаја. Зато смо се вратили из Словеније, зато.

- ЈАНЕЗ: Јесте, мислио сам. Тако је и требало да буде... Овако се држава не брани. Бранили су државу као да се бране од фајронта. Ако може још једно пиће, онда је у реду, ако не идемо у други бирцуз. Говна једна издајничка. Јесте. Мислио сам, вратићу се у Словенију за десет дана поново, мислио сам имаћу своју канцеларију, мислио сам, излечићу хемороиде, ићи ћу на хокеј суботом, јесам.
- ГОРАЗД: А сад би вас ухапсили на граници. Сад сте изајник.
- ЈАНЕЗ: Сада сам тамо издајник а овде Јанез.
- ГОРАЗД: А где ћемо ми, то нисте помислили ни једног тренутка. Куда ћемо ми?
- ЈАНЕЗ: Ти можеш где год хоћеш.
- ГОРАЗД: Тек ја нигде не могу. Сељакали сте нас ко мачка мачиће. Таман кад научим пут од официрске колоније до школе, таман се оде на два рођендана, купи прње па у камион. Па ја навијам за осам тимова.
- ЈАНЕЗ: Ти си Словенац, то не може да ти отме нико. Иди у Словенију.
- ГОРАЗД: Ја сам тамо син издајника... Једну реч словеначког не знам. Лепо поздрављни. Говорим јекавицу са македонским акцентима... Па ја ништа словеначког, осим имена немам... А сад немам ни њега, БРЕ!
- РИСТАНА: А зашто то сине, зашто?
- ГОРАЗД: Да ме више не вређају разумевањем и покровитељским тапшањем по рамену, нећу да будем Јанез, јел разумете, нећу... Зашто што је пола именика Горана Николића, да се у том имену сакријем, ето зашто.
(Покаже главом на оца)
А и да њега заболи.
- ЈАНЕЗ: И заболело је.
- ГОРАЗД: Да припадам неком. Сад сам по националности Дорђолац, део сам нечег, јел разумете.
- ЈАНЕЗ: Део рекеташке банде.
- ГОРАЗД: Боље две године као орао, него цео живот као миш. Као заставнички миш.

РИСТАНА: Па не могу сви бити генерали. Доброг оца си ти имао, Горазде Крањц, то да упамтиш. Доброг оца. Ваљаног.

ГОРАЗД: Да ме тај добри отац није толико понижавао, ја бих сад учио уставно право у Приштини, не би носио панцир кошуљу. Генералска деца очевима каче репове, заставници своју постројавају и шишају баштенским маказима. Сваку пару сам испросио...

РИСТАНА: Горазде Крањц, честитог си оца имао, чујеш Пта ти говорим...

ГОРАЗД: Поздравите Тању и децу...

Пође према враћима. Ристана стиане испред њега, леђима ослоњена о враћа, раширених руку.

ЈАНЕЗ: Ако сад изађеш на та врата, то је задњи пут да ту кваку држиш у рукама.

РИСТАНА: Немој сине, мли те мајка.

ГОРАЗД: Мајко, склоните се, молим вас.
(Извади кључеве из џепа и баца на стио)
Стан вам је у Милана Ракића 38. Плаћен годину унапред.

ЈАНЕЗ: Добро је нама и овде. Одлично. Такав стан нама не треба.

РИСТАНА: Све ће добро да буде, синко. Немој да идеш, ко бога те молим.

ЈАНЕЗ: Ако тај праг пређеш, ја сина више немам.

Тишина. Дуго. Стиоља зајруби аутио.

ГОРАЗД: Немаш ти њега одавно!

Склони мајку са враћа и изађе. Дефинитивно и неојозиво. Ристана закука жласно. Јанез подигне тиштиољ са стода. Гледа га. Помирише. Приђе жени, зајрли је.

РИСТАНА: Оде...

ЈАНЕЗ: Жено моја, из овог је пиштоља пуцано.

Ристана илаче све грцавије и искиданије, Јанезу се пресу рамена од илача. Покуша тио у иочетику сакријти од Ристане, али се онда пресјане ойирајти. Ристана и Јанез Крањц илачу горко и неуиешно, росећи стином сузом крујну шузу. Киша шуче у окна, жмирка уишани неон.

РИСТАНА: Дабогда им... дабогда им земља кости превртала, злоторима...

7.

Соба Крањчевих. Рисџана седи на свом месџу, још мрачнија и ѓресами-ћенија. Преко усџа и носа везана марама. Таџјана ѓоказује сесџрама неку дечију ѓесмицу на мелодици. Јанез седи налакћен. Пуши.

ТАТЈАНА: Не, не тако... Овде... Е тако, татататататата... То. Не, не.

МАГДА: *(Јовани)*
Позин далми јол. Даи дан.

ЈОВАНА: *(Пође ѓрема мајци)*
Аја, дан рици далми јол?

РИСТАНА: Отац ће... Бежи дете, заразићу те. Јадна моја деца.

Деџе сџоји неодлучно.

ЈАНЕЗ: Дођи.

Деџе сџоји, оклевајући. Зазвони бакелџини џласник. Јанез усџане, ѓо-дигне слушалицу.

РИСТАНА: Јел он?

ЈАНЕЗ: Ало... Да. Ту је, моменат. Ѓери, кажи драгичка.

ТАТЈАНА: Драгичка.

ЈАНЕЗ: За тебе. Босна.

Тања дође до ѓелефона озарена. Узме слушалицу од оца.

ТАТЈАНА: Ало, ти си, дико моја соколска... О, извините.

Заћуџа. Сџоји као ѓреливена лавом. Без речи. Слушалица јој исџадне из руке. А онда ѓадне као ѓрошџац.

8.

Соба Крањчевих. Јанез, Рисџана, близнакиње.

РИСТАНА: Дођите код мајке.

Близнакиње се заћледају.

РИСТАНА: Бисери моји охридски. Код ваше мајчице.

Девојчице њрићу.

РИСТАНА: Да вас мајка помилује. Нећу вас заразити, не бојте се, везала је мајка мараму...

ЈАНЕЗ: Ристана...

РИСТАНА: Можда последњи пут...

ЈАНЕЗ: Ристана...

РИСТАНА: Вама ће мајка у сан долазити...

МАГДА: Аја, мане када...

ЈОВАНА: Мане, аја...

РИСТАНА: Шта кажете, капи моје? Шта? Ајде кажите мајци... Ајде мајка вас моли. Ајде, проговорите, знате ви, јелда. Ви све разумете, зна мајка, осећа. Ајде ти, Јована, сузо мајкина, ајде кажи мами нешто. Ајде, мајка ће руке да склопи. Ајде, кумим те.

Близнакиње не одговарају.

РИСТАНА: Ајде, Јованке, реци те молам. Магда?

Девојчице сагну главе.

РИСТАНА: Ајде... Сад ће Сека да се породи, тетке ће да будете, како ћете са малом бебом да разговарате.

ЈАНЕЗ: Што се не јављају ови из болнице...

РИСТАНА: Да кажете мајци нешто, па да мајка лакше мре... Бисери моји охридски.

ЈАНЕЗ: Неће мајка да мре, шали се... Ристана, Ристана.

Двојчице већ шмрцају помало.

РИСТАНА: Проговорите, тако вам Христових рана, не мучите и ви и не досољавајте... Купио је Бата мелодiku и синтисајзер, па да лепо у школу пођете, па да се играте са другарицама, да возите бебу у шетњу. Проговорите, има да проговорите и тачка.

Девојчице њлачу.

РИСТАНА: А да ви лепо научите мајку да говори као и ви... Па да вас мајка разуме, да причамо и да се смејемо и да... Ајде Магда... Аја је мајка, јелда, ја сам аја, јелда, ето како ћемо реч по реч и мајка ће научити... Јел тако, аја је мајка? Јована?

Деце ћути као сјоменик.

РИСТАНА: *(Пада у вайру)*
 Јел тако? Јел тако, чујеш... Проговори проклетињо...

Устјане. њочне ударати близнакиње. Шамара хистјерично и не зледајући где удара. Ухвати их за косе, удара главом о главу.

РИСТАНА: Говорите проклетиње, дабогда поцркале... Проговори, чујеш, проговори!

Јанез скочи, одвоји децу од њомахнијале Ристјане. Деца цвиле, Ристјана никако да се смири...

РИСТАНА: *(Задихана)*
 Проговори, проклетињо... Чујеш...

ЈАНЕЗ: Смири се, шта ти је...

РИСТАНА: Проговори, чујеш...

ЈАНЕЗ: Шта ти је, смлато луда, видиш да су деца ван себе...

Почне да је дрмуса.

ЈАНЕЗ: Смири се...

РИСТАНА: Говорите проклетиње... Говорите, ако бога знате...

Девојчице њрејере као јасике, њојјуно избежумљене од сјтраха. Јанез некако смири Ристјану, њосади је у њену сјолошцу. Дође до деце са чашиом воде.

ЈАНЕЗ: Попијте мало... Смирите се...

РИСТАНА: Проговори...

Исјод дечијих ноју шири се барица. Јанез њогледа, схвати.

ЈАНЕЗ: Сад ће тата да вас пресвуче... Није то ништа. И ја сам се, једном, тако умокрио, ништа то није... Па да одемо до Секе у болницу, да видимо шта је... Ја сам био још старији од вас... И ха... Још колико старији. Па сам се ушоро. Причају вам једном, има да се уморите од смејања... Е, Ристана, Ристана...

Ристјана задихана, рашчеујана, ујлашена.

РИСТАНА: Аја је мајка, јелда...

Онда устјане, њолако њриђе Јанезу, клекне њред њим, обзрли га око колена, љуби му руке...

РИСТАНА: Опрости мужу мој... Све опрости.

9.

Рисџана сама у соби. Вече је. Тиџира љаво свеџло. Рисџана седи у мраку. Онда усџане, љочне љреврџаџи љо фиџоџи. Извади неколико сџакала са лековима. Све љаблеџе љросџе на сџо. Из бокала усџе чашу воде и сџави љоред џомиле са љилилама. Сџави сџолицу на сџо... Из ормара узме "Гораздов" љиџиџољ... Окнда коноџаџ за сушење веџа. Поџне се на сџо, ља на сџолицу, закачи коноџаџ за џарниџну, наџрави омчу. Ниџде не журеџи. Онда сџе, седне за сџо и љочне ждераџи љаблеџе. Незасџиџо и халаџљиво. Оџиџиџе, љек мало воде. Заџим се љоџне на сџо, ља на сџолицу, намесџи омчу око враџа, заџеџне је. Наслони љиџиџољ на слеџо око.

РИСТАНА: Ех!

Собу исџуни љуџањ. Рисџана се љоведе, љадне... Осџане заџеџнуџа на ужеџу, клаџеџи се... Само јоџ љар рефлексних љокреџа ноџама и љриџуџи убиџена Рисџана Крањџ, роџена Јосифоска, оџиџуџе на друџу обалу.

(Глумице моја драџа. Како ће неко, ља макар био љалениџован колико Ти, сџаковџи сав Рисџанин љечал, сав ваџај, врџак за деџом, молбу да јој се оџросџи, уздах олакџања, сву љаџњу и сву бол, урлик којим се љреџи и оџиџуџе... у једно, двоџласно ЕХ, само љи знаџи. Али са разлоџом, овоџ љренуџка, мрџиџи љисџа)

10.

Гробље. Крај свеџе Рисџанине хумке сџоје Јанез, Таџјана и близнакиње. Таџјана није више љрудна. Неџиџо даље, љо сџрани, Горазд. Пар меџара иза њеџа двоџиџа, немирних очиџу. Звераџу около. Очиџиџо је љо Гораздова љраџиња. Горазд љолако љриџе маџерином џробу, саџне се, љољуби крџи... Помилује близнакиње љо џлави, доџе до Таџјане.

ГОРАЗД: Држи се... Како ти је син?

Таџјана џа љомилује љо коси.

ТАТЈАНА: Чувај ми се.

Горазд крене. Проџе љоред оџа. Јанез џуџи. Горазд љолако несџаје меџу хумкама.

ЈАНЕЗ: СИНЕ....

Горазд засиане.

ЈАНЕЗ: Хајмо кући.

Пауза.

ЈАНЕЗ: Ајмо кући, сине...

ГОРАЗД: Ти оно зовеш кућом.

ЈАНЕЗ: Ајмо кући, молим те...

Горазд сиоји. Онда полако крене према гробљанској кайији.

ЈАНЕЗ: Кад ћу те видети?

Горазд засиане. Не окреће се.

ГОРАЗД: Купуј “Политику”... И читај читуље. Имаћу бар три стране.

Оде. Непоозиво и заувек. Јанез гледа за сином. Као да закорачи за њим, као да покуша да га заустави руком.. Или се што само иако учини. Дуго гледа за сином.

ЈАНЕЗ: Ајдемо децо...

ТАТЈАНА: Ајд ти са њима двома, сад ћу ја... Сачекајте ме на улазу у гробље.

Јанез узме близнакиње за руке и пође. И кад он сасвим замакне иза гробова, Татјана загледа мајерин крст и залелече. Горко и неушешно.

ТАТЈАНА: Мајко... Мајчице... Коста... Константинеее... Јаој, мајчице моја драга.

Фијуче ветар. Провејава.

11.

Кафана. Иссти конобар, иссти Родољуб, нешто мало другачији Јанез. Неколико људи за околним асфалтима.

РОДОЉУБ: Не дам, бре, не дам, Роћко не да, мајку вам јодлерску и коњушарску јебем, Роћко не да. Па јел вас Недић ранио овде, четири године, длака са главе није смела да фали Словенцу, а пола Србије у ропству, пола на гробљу, а Немци убијају сто за једног. Педесет иљада Јанеза шири гузове по

Србијици мојој, а народ гладан, коприва се једе и брезова кора, мајке вам се испонабијам. Јел тако било ил није, Јел фалила длака Словенцу, буди човек једаред, јел тако било јел није.

ЈАНЕЗ: Јесте.

РОДОЉУБ: Децу сте нам убијали у потиљак, да снимите спотове за телевизију, мајку вам јебем коњшарску, голоруку, то се још бријало није.

КОНОБАР: Ај сад доста!

РОДОЉУБ: Шта доста, какви доста, јел теби дете остало у Словенији... Не дам децу, Рођко не да, на деци сте нашли да шиљите курац, то се још омрсило није. И њему сте сина...

Конобар луџи руком њо шанку, заиџрају олбе и инвенџар.

КОНОБАР: ДОСТА!!! Мрш напоље.

Усџане, узме Родољуба за краџну, њоведе џа ка враџима.

РОДОЉУБ: Шта ти је Вукота, смири се...

КОНОБАР: Ископо си неко двадесет четврто јеврејско колено, сад ти деца сричу хебрејски у неком кибуцу, а ти овде србујеш ли србујеш.

РОДОЉУБ: Шта ти је Вукота, па дете су ти...

КОНОБАР: Сви у пичку материну, марш напоље. Фајронт. Ти ћеш децу да нам светиш, пичко једна, немој сад жени да ти телефонирам... Еј Србијо, јебем те у чуваре. Сви напоље, у пичку материну.

Људи њођу њрема враџима.

КОНОБАР: Ти, чика Јанко, да останеш.

Јанез седи за сџолом, осџали изађу из кафане. На враџима се за џренуџак њојави Родољуб.

РОДОЉУБ: У реду Вучко, то ми је фала...

КОНОБАР: Иш папучо, пичка ти материна... На чему теби имам да захвалим, гусенице губава...

Родољуб изађе. Конобар седне њоред Јанка.

- КОНОБАР: Извините молим вас, изнервира ме будала... Да су сви као тај слина, Србија би била на пола Аде Циганлије, он ће ово, он ће оно... Чуо сам за све шта вам се десило, примите моје саучешће. Папуча упишана, жена му одређује кад је жедан, он ће да ослобађа и свети...
- ЈАНЕЗ: Да ја и ти попијемо по нешто, а Вукота. Ал ја да частим.
- КОНОБАР: Нека чика Јанко, ја ћу... Шта ћете ви?
- ЈАНЕЗ: Шта ћеш ти? Донеси ти нама шта ти је најскупље...
- КОНОБАР: А шта је разлог, чика Јанко?
- ЈАНЕЗ: Уника сам добио... Константина.

12.

Соба у хошелу Галоб. Колевка на средини. Таијана, у дубокој црнини, облачи каиуи. Јанез седи у својој шијеиш йамуклији, крај колевке.

- ТАТЈАНА: Кад ти идеш на посао?
- ЈАНЕЗ: У осам.
- ТАТЈАНА: Доћи ћу ја брзо. Доктор Ивановић је реко да их сад мало чешће обилазим... Можда их следеће суботе пусти на викенд.
- ЈАНЕЗ: Пољуби их.
- ТАТЈАНА: Униформа ти је опрана и испеглана. На ауфингеру је у орману.
- ЈАНЕЗ: Добро.
- ТАТЈАНА: Он ако заплаче, заљуљај га мало, ето мене за сат времена.
- ЈАНЕЗ: Не брини ти ништа.

Таијана изађе. Јанез гледа у унука, онда усїане, оївори ормар... Пресвлачи се заклоњен враишима шифоњера. Траје шо досїа дуго. Мали Консианїиш закмечи.

- ЈАНЕЗ: *(Иза враиша)*
Ево сад ће дејка.

Изађе иза шифоњерских двери. На њему ливреја хоџелског враџара... Шайка, ејолетје, њуцад и ламјаси, њанџалоне са широком жуџом ѡраком ѡо сѡрани... Клинац ѡочне озбиљније ѡлакаџи. Јанез дође до колевке. Седне. Љуља. Плач све јачи.

ЈАНЕЗ: Не да деда свога Кочу, ником га не да... Сад ће мама, сад ће...

Плач све јачи. Јанез Крањц зађуџи. Пресѡане да ѡуља. Клинац кењка. Јанез одлуџао ко зна где. Ђуџи. Консѡанџин Никодијевић ѡлаче неуџешино. Онда Јанез ѡочне ѡеваџи. Пензионисани засѡавник Јанез Крањц ѡева ѡесму коју сања. "Облекла бом".

ЈАНЕЗ: Облекла бом та чрни гвант, сај он је ниу, је био мој фант, је биу мој фант... Здај мртав лежи... Кај ти је деклица, за кај си так жалосна, кај ми је, нч ми ни, срце ме боли, срце ме боли.

Деџе лагано ѡресѡаје са ѡлачом. Уђуџи сасвим. Пензионисани засѡавник Јанез Крањц ѡева и ѡлаче. Треѡери ѡлави неон и обасјава злаџине ширѡџе на лакејској униформи. Киша ѡуче у окна.

КРАЈ